

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie, sesja 1 4, Czarny Kościół w Ameryce

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green w swoim nauczaniu o amerykańskim chrześcijaństwie. To sesja 14, Czarny Kościół w Ameryce.

Dziękuję Chrisowi za pomoc w tym, ale zachęcam wszystkich do obejrzenia filmu.

Opowiedz mi o dzisiejszym dniu. Dzisiaj będziemy mieć wykład i będziemy go mieć do około 10. A potem mam wiele ogłoszeń i rzeczy do omówienia z wami na ostatni rodzaj, na następne kilka tygodni i drugą połowę kursu i wszystko.

Więc zakończę około 10:00, a potem zajmiemy się kalendarzem. A potem życzę wam wspaniałego weekendu. Potem w poniedziałek i środę macie egzaminy semestralne.

No więc, masz. Okej, to jest wykład 11, Czarny Kościół w Ameryce, i mówimy przede wszystkim o Metodyzmie. No więc, w porządku.

Teraz, nie jestem pewien, czy dobrze to dla was przedstawiłem ostatnio, więc powtórzę jeszcze raz, gdzie jesteśmy w kwestii Czarne Kościoła Ameryki, zaczynając od metodyzmu. Wspomnieliśmy Richarda Allena, bardzo, bardzo ważną postać w historii amerykańskiego chrześcijaństwa. I nie sądzę, żebym to jasno wyjaśnił, więc teraz chciałbym to wyjaśnić.

W 1793 roku Richard Allen rozpoczął działalność w Filadelfii i założył własny kościół. Nazywał się Bethel Church. Tak więc założył własny kościół, ale nie własną denominację.

To był po prostu kościół dla czarnych metodystów. Richard Allen był najpierw świeckim liderem, a potem został ostatecznie wyświęcony na diakona w Kościele Metodystyczno-Episkopalnym. To jest więc kościół, który znamy. Wiemy o tym kościele.

I tak oto ma swój własny kościół dla czarnych chrześcijan, Bethel Church. Ale to, co się stało z Bethel Church, to to, że w 1814 roku kościół ten przekształcił się w odrębną denominację metodystów. Następnie inne kościoły w Filadelfii, a także inne czarne kościoły metodystów w Filadelfii, poszły w jego ślady.

W 1814 r. powstał Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny. To tam narodziła się ta denominacja. Allen został wyświęcony na biskupa w Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym.

I wspomnieliśmy ostatnio, oczywiście, że został wyświęcony przez Francisza Asbury'ego. Więc Asbury był tym, który udzielił błogosławieństwa czarnemu przywództwu metodystycznemu, którego uosobieniem był Richard Allen. Więc jest zdjęcie Richarda Allena.

Na koniec powiedziałem bardzo szybko, że Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny miał wtedy czasopismo, które wyszło z kościoła. To ważne, ponieważ był to pierwszy czarny magazyn w Ameryce, ale także założyli uniwersytet. To był uniwersytet w Ohio.

Pod koniec trochę nas pośpieszyli, ale nazywało się to Wilberforce University, stosowna nazwa, Wilberforce University w Ohio. I zostało założone w 1856 roku. Więc zostało założone po, oczywiście, Richardzie Allenie, ale zostało założone w 1856 roku.

I tak Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny, przed wojną secesyjną, miał swój własny uniwersytet. Sprawdziłem Wilberforce University. Po prostu byłem tym trochę ciekaw.

Sprawdziłem Wilberforce University, czego oczywiście nie chcesz robić, gdy wykładam. Oczywiście, wiemy o tym. Ale sprawdziłem Wilberforce, który istnieje do dziś, prowadzony przez Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny.

Ma około 450 uczniów. Więc to nie jest bardzo duża szkoła, ale nadal jest prowadzona przez Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny. Więc czułem, że nie poskładałem tych rzeczy zbyt dobrze ostatnio.

Czy zatem mamy jasność co do Afrykańskiego Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego, którego założycielem jest Richard Allen? I to jest w pewnym sensie inna denominacja metodystów, oddzielona od Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego. To jest inne. Okej, więc to jest to, gdzie jesteśmy.

No dobrze, kontynuujmy podróż. Teraz porozmawiamy o innym kościele, który nazywa się African Methodist Episcopal Zion lub African Methodist Episcopal Zion Church. Nie obchodzi mnie, gdzie umieścisz Zion, bylebyś umieścił go gdzieś tam.

Tak to się czasami opisuje: Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny Zion lub Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny Zion. Ale został założony w 1821 roku, niedługo po Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym. Okej, więc pozwólcie, że wrócę tutaj.

To trochę taka sama historia jak Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny. Był człowiek o nazwisku James Varick, a James Varick był czarnym przywódcą w Nowym Jorku. James Varick, podobnie jak Richard Allen, miał również kościół w Nowym Jorku

zwany Kościołem Syjonu. Kościół Syjonu był Kościołem Metodystyczno-Episkopalnym z bardzo podobną historią tutaj, Kościołem Metodystyczno-Episkopalnym.

A w 1801 roku czarni postanowili założyć swój własny czarny kościół w Nowym Jorku i nazwali go Kościołem Syjonu 1801. Teraz założono inne kościoły. Problemem było to, że te kościoły, takie jak Kościół Syjonu, nie miały denominacji, ale w 1801 roku problem polegał na tym, że te kościoły były w zasadzie kościołami całkowicie czarnymi, ale z białymi duchownymi.

Więc zgromadzenie było czarne, a duchowni, którzy dostarczali kaznodzieje, byli biali. I to spowodowało trochę tarć, więc przywódcy wśród czarnoskórych w Nowym Jorku postanowili, że utworzą własną denominację i zrobili to pod przewodnictwem Jamesa Varicka. Więc w 1821 roku utworzyli Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny Zion i postanowili, nie jestem pewien, że nie odłączyli się od Afrykańskiego Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego; po prostu założyli własną denominację.

Wygląda na to, że ich odczucie było takie, że Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny miał posługę w Pensylwanii i Maryland, a oni chcieli mieć własną posługę w Nowym Jorku i rozprzestrzenić się z Nowego Jorku. Więc nie wydaje się, aby istniały jakiegokolwiek urazy do Afrykańskiego Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego, ale po prostu geograficznie, zdecydowali się rozpocząć denominację, która dotarła do innego obszaru geograficznego, zaczynając od Nowego Jorku. Więc James Varick został, podobnie jak Richard Allen, pierwszym biskupem Afrykańskiego Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego Zion.

Więc teraz masz tam kolejną denominację metodystyczną. Liczby są dość podobne do Afrykańskiego Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego. Innymi słowy, około 1900 r. masz 350 000 osób należących do tej denominacji.

Więc, denominacja ta rozwijała się całkiem nieźle w XIX wieku, nie ma co do tego wątpliwości. Teraz chciałbym przeczytać cytaty o Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym i Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym Zion. Oto cytaty.

Gdy armie Unii wkroczyły na Południe, oba kościoły AME rozpoczęły misje wśród wyzwolenców, które kontynuowały z niezwykłym powodzeniem w kolejnych latach. Ten cytat mówi nam, że te dwa afrykańskie kościoły metodystyczno-episkopalne prowadziły ogromną posługę wśród wyzwolonych czarnoskórych i dlatego ich liczba tak bardzo wzrosła. Tak więc nie tylko prowadzili pracę misyjną na Południu, ale gdy czarnoskórzy zostali wyzwoleni po wojnie secesyjnej i przybyli na Północ, prowadzili również posługę wśród czarnoskórych, którzy napływali do miast na Północy, szczególnie do Nowego Jorku, Filadelfii, Nowego Jorku, a nawet Bostonu.

Więc oba te afrykańskie kościoły metodystyczno-episkopalne odniosły spory sukces. Rozwijały się, były silne, miały dobre kierownictwo i odnosiły spore sukcesy. Więc są jeszcze dwa inne wyznania, wyznania afrykańskiego kościoła metodystyczno-episkopalnego.

Okej, jeśli chodzi o metodystów, mamy jeszcze dwa wyznania. Na tym się nie skończyło, ponieważ następny wyznanie utworzony przez Afrykański Kościół Metodystyczno-Episkopalny nazywał się Kolorowy Kościół Metodystyczno-Episkopalny i został utworzony w 1870 roku. Kolorowy Kościół Metodystyczno-Episkopalny został utworzony na Południu.

Kościół Metodystyczno-Episkopalny na Południu, po wojnie secesyjnej, prawdopodobnie dostrzegł wartość w mówieniu czarnoskórym w Kościele Metodystyczno-Episkopalnym, że jeśli chcą utworzyć własną denominację, to z pewnością to rozumiemy. I tak w 1870 roku postanowili utworzyć Kolorowy Kościół Metodystyczno-Episkopalny. Teraz mamy trzy denominacje metodystyczne wśród czarnych kościołów w Ameryce.

Dobrze, ale to nie koniec, ponieważ jest jeszcze jedna, która jest utworzona i nazywa się Negro Conference of the Northern Methodist Church. Negro Conference of the Northern Methodist Church. Okej, teraz dlaczego ta konferencja językowa? Dlaczego ten język? Ponieważ tak naprawdę nie widzieliśmy tego języka wcześniej.

Niektórzy z was mogą być jednak metodystami. Konferencja jest odniesieniem do sposobu, w jaki Kościół Metodystyczny rządzi sobą. Spotykają się na corocznej konferencji.

I tak, gdy tylko wojna secesyjna się skończyła, czarnoskórzy z Kościoła Metodystyczno-Episkopalnego na Północy, którzy nie przyłączyli się do żadnego z kościołów AME, postanowili pozostać w Kościele Metodystyczno-Episkopalnym, ale postanowili mieć własną konferencję. Postanowili mieć własną doroczną konferencję. Więc z tej dorocznej konferencji wyłoniła się inna denominacja, która nazywała się Negro Conference of the Northern Methodist Church.

Więc teraz metodyści mają cztery wyznania wśród czarnych, zarówno na Północy, jak i na Południu. Więc zaczynamy od metodystów, ponieważ to oni mieli najwięcej wyznań utworzonych przed wojną secesyjną. Więc jeśli chodzi o czarny kościół w Ameryce, metodyści są naprawdę dość ważni.

Okej, teraz przejdźmy do Baptystów. Po drugie, Baptystów. Kilka rzeczy wydarzyło się z Baptystami.

Przede wszystkim, było już wiele wyznań baptystycznych, ale tak, Rachel? Czy są jakieś, znowu, nie... Nie, nie ma różnic teologicznych. Ci ludzie są metodystami. Więc jako metodyści wierzą w Boga Ojca, Boga Syna i Boga Ducha Świętego.

Wierzą nie tylko w to, co mówią jednostki, ale jednostki mogą być uświęcone przez Ducha Świętego i tak dalej. Ale są metodystami. Trzymają się metodystycznych doktryn, metodystycznej polityki kościelnej w zakresie posiadania biskupów i superintendentów okręgowych, a także spotykają się co roku na konferencjach.

Więc nie, nie ma różnic teologicznych. Wszyscy czterej, oczywiście, chcieli mieć kościoły, do których czarni mogliby chodzić i czuć się bardzo komfortowo w swojej modlitwie itd. i nie mieć białego przywództwa. Więc nie, nie ma podziałów teologicznych.

Okej, baptyści. Dobrze, powiedzmy parę rzeczy o baptystach. Przede wszystkim, jedną z pierwszych grup, która została założona, był Colored Primitive Baptist Church, założony w 1866 roku.

Teraz mamy już wiele wyznań baptystycznych, które zaczynają pojawiać się tu i ówdzie w Ameryce. Ale w tym kursie, wszystko co możemy zrobić, to skupić się na tych głównych. Krótko mówiąc... Och, czy ja to dla nas zrobiłem? Krótko mówiąc, wyznanie baptystyczne zwane Kościołem Baptystów Pierwotnych już powstało.

Więc istniał już pewien odłam, w zasadzie biały odłam, przeważnie biały odłam, zwany Kościołem Baptystów Pierwotnych. Dobrze, teraz wyjaśnijmy sobie. Dlaczego użyli terminu „prymitywny”? Co mają na myśli, używając terminu „prymitywny Kościół Baptystów”? Ktokolwiek? O co w tym wszystkim chodzi? Jasne, „prymitywny” to termin oznaczający, że są wzorowani na wczesnym kościele.

Tak więc, nazywając siebie Primitive Baptist Church, jesteśmy wczesnym kościołem, który pojawił się w XIX wieku. Dobrze, teraz jednak czarni nie czuli się komfortowo w tej denominacji. Więc w 1866 roku utworzyli własną denominację.

Więc nazywa się to Colored Primitive Baptist Church. Więc to jeden z pierwszych kościołów baptystycznych. Ale potem, w tym samym roku, pojawiła się Northern Carolina Black Convention.

Northern Carolina Black Convention. Okej, teraz, o co w tym wszystkim chodzi? O co chodzi w North Carolina Black Convention? Pamiętajcie, kiedy rozmawialiśmy wcześniej o kościele baptystów, jednym z sygnałów, jedną z cech charakterystycznych życia baptystów i polityki baptystów jest autonomia indywidualnego kościoła baptystów. Więc pamiętajcie, rozmawialiśmy o tym wcześniej, o indywidualnym kościele baptystów; każdy z was, kto jest baptystą, wie, że wasz kościół jest autonomiczny.

Możesz należeć do organizacji itd., ale indywidualny kościół jest autonomiczny. Wyświęcasz ludzi w swoim kościele. Wierzysz, że lokalny kościół ma autorytet święceń itd.

Ale pamiętajcie, wspomnieliśmy wcześniej, że może być tu kościół baptystów i tu kościół baptystów i tu kościół baptystów i tu kościół baptystów, i że będą się one gromadzić w stowarzyszeniach baptystów. Teraz, te stowarzyszenia nie rządziły tym, co działo się w lokalnym kościele baptystów. One gromadzą się w stowarzyszeniach.

Teraz, ostatecznie, jednym ze sposobów, w jaki baptyści się zrzeszali, były konwencje stanowe. Na przykład w Karolinie Północnej baptyści spotykali się w ten sposób na corocznej konwencji stanowej. Okej, więc każdy z was, kto jest baptystą, zna to, a także sposób pewnego rodzaju zjednoczenia.

W Karolinie Północnej wydarzyło się to, że czarni na tamtej konwencji stanowej postanowili zorganizować własną konwencję stanową. Postanowili więc nie spotykać się z szerszą konwencją stanową, która składała się głównie z białych. Postanowili, że spotkają się na własnej konwencji stanowej i zorganizują konwencję stanową Karoliny Północnej.

Więc to stało się technicznie denominacją. To stało się technicznie odrębną denominacją Czarnych Chrześcijan Baptystów. To było jedno z wielu.

Okej, powinnam zostać tam, bo teraz historia toczy się dalej. No cóż, nie, pozwólcie mi przejść tutaj na chwilę. Okej, to jest dobre.

Możemy to zrobić. Teraz historia toczy się dalej z National Baptist Convention. National Baptist Convention została utworzona w 1895 roku i do dziś jest bardzo dużą, zasadniczo czarną denominacją baptystów.

Okej, więc czym jest Narodowa Konwencja Baptystów? Narodowa Konwencja Baptystów zaczęła przejmować wszystkie te konwencje stanowe, które się tworzyły, w tym jedną konwencję stanową dla czarnoskórych, Narodową Konwencję Czarnych w Karolinie, zaczęła przejmować konwencje stanowe i zaczęła mówić na wszystkich konwencjach stanowych, dlaczego nie zjednoczymy się? Dlaczego nie zjednoczymy się jako Czarni Baptyści w organizacji krajowej? Dlaczego powinniśmy ograniczać się do bycia takimi jak Północna Konwencja Czarnych w Karolinie? Dlaczego nie zjednoczymy się w organizacji krajowej? Więc to zrobili i nazwali siebie Narodową Konwencją Baptystów. Więc Narodowa Konwencja Baptystów jest dzisiaj. Więc jest rok 1895, ale Narodowa Konwencja Baptystów jest dzisiaj bardzo dużą czarną denominacją protestancką.

Lata temu, nie pamiętam dokładnie, ile to było lat, ale dziekan kaplicy był wspaniałym czarnym chrześcijaninem i zawsze pamiętam, że został wyświęcony na National Baptist Convention. Rozmawialiśmy od czasu do czasu o jego wyznaniu, National Baptist Convention, i był pastorem w National Baptist Convention. Oto więc historia trzeciego wyznania, National Baptist Convention.

I och, powiem tylko jedną rzecz, Emery, żebyśmy mieli jasność. Ostatecznie, North Carolina Black Convention, wymarli, ponieważ świadomie dołączyli do National Baptist Convention. Więc nie istnieli i nadal istnieli jako denominacja.

Więc tak, to naturalna ewolucja zaczynająca się od tej Konwencji Czarnych w Karolinie Północnej. Ale potem, gdy już mamy Narodową Konwencję Baptystów, Konwencja Czarnych w Karolinie Północnej została po prostu wchłonięta przez Narodową Konwencję Baptystów. Więc, Emery? Och, okej.

Więc to są baptyści. Więc mamy, jeśli chodzi o trwałe wyznania, kilka, Colored Primitive Baptist Church, a następnie National Baptist Convention. Więc wśród baptystów zaczęliśmy mieć również pewne wyznania, ponieważ czarni chcieli mieć własne nabożeństwa i tak dalej.

Okej, numer C, w twoim zarysie, to wkład czarnych kościołów. Kiedy już założymy czarne kościoły, kościoły metodystów, kościoły baptystów i inne czarne kościoły, jaki wkład czarne kościoły wniosły do czarnej społeczności w amerykańskim życiu publicznym i amerykańskim życiu chrześcijańskim? Okej, mam kilka z nich, które uważam za ważne. Okej, numer jeden, czarny kościół stał się podstawowym miejscem identyfikacji społecznej.

Czarny kościół stał się miejscem identyfikacji społecznej dla czarnych chrześcijan. Ponieważ to, co zostało utracone w niewolnictwie, było podstawową identyfikacją społeczną, jaką mają ludzie, a mianowicie rodziną. Rodzina została utracona.

Matki są tutaj sprzedawane, ojcowie są tutaj sprzedawani, a dzieci są tutaj sprzedawane. Rodziny zostały rozbite, więc wielu czarnoskórych nie miało żadnej identyfikacji rodzinnej jako podstawowej identyfikacji społecznej w swoim życiu. Więc to, co się dzieje, to to, że kościół staje się ich rodziną.

Kościół stał się miejscem podstawowej identyfikacji społecznej, a to stało się bardzo, bardzo ważne w kościołach czarnych. Drugą rzeczą, która się dzieje, jest oczywiście to, że kościół staje się miejscem współpracy gospodarczej. Współpracy gospodarczej.

Teraz na przykład, wspomnieliśmy już o Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym, który zaczął wydawać czasopismo, i wspomnieliśmy również o założeniu Wilberforce University, i to samo można powiedzieć o Afrykańskim Kościele Metodystyczno-Episkopalnym Zion i tak dalej, i o czarnych kościołach. Tak więc,

publikacja czasopism i sprzedaż czasopism, i wsparcie dla college'ów, uniwersytetów, szkół wyższych i tak dalej, istnieje pewnego rodzaju współpraca ekonomiczna między czarnymi kościołami, wspieranie czarnych usług i wspieranie czarnych przedsiębiorstw, takich jak uniwersytety, college'e i czasopisma i tak dalej. Numer trzy, trzecia rzecz, kościół stał się, jak powiedział jeden autor, schronieniem przed wrogim światem.

Kościół stał się schronieniem przed wrogim światem. Teraz, nie żyłeś w czasie Ruchu Praw Obywatelskich, więc nie widziałeś tego na własne oczy, ale Ted i ja widzieliśmy to na własne oczy. Widzieliśmy to schronienie przed wrogim światem.

Pamiętam, jak oglądałem telewizję na żywo. Pamiętam czasy, kiedy Martin Luther King Jr. przemawiał w kościele, może w Montgomery lub Selmie, albo gdzieś w tym stylu. Kościół był pełen ludzi, drzwi były zamknięte, okiennice w oknach były zamknięte, a kiedy Martin Luther King przemawiał, można było usłyszeć tłumy na zewnątrz, które waliły w kościół, rzucały kamieniami w kościół. To było niesamowite.

To było jak bycie w twierdzy. To było jak bycie chronionym przed wrogim światem. Część wrogości stała się ewidentnie śmiertelna, gdy kościoły były bombardowane i tak dalej, ale nie ma wątpliwości, że Czarny Kościół stał się miejscem schronienia dla wrogiego świata.

Inna rzecz, którą kościół się stał, lub jak to nazywamy, wkłady czarnego kościoła, i cytuję tutaj innego autora, ale czarny kościół stał się surogatem narodowości, surogatem narodowości. Teraz, przez surogat narodowości, oznacza to rodzaj zastępstwa narodowości. Dlaczego? Ponieważ czarni nie mogli uczestniczyć w doświadczeniu narodowym, i w pewnym sensie, to jest również to, o co chodziło w prawach obywatelskich w połowie lat 60. XX wieku.

Chodziło o udział Czarnych w życiu narodowym, ale ponieważ Czarni nie mogli uczestniczyć w życiu narodowym, mogli uczestniczyć w życiu Kościoła, więc życie Kościoła stało się w pewnym sensie ich życiem narodowym, nawet jeśli nie mogli uczestniczyć w życiu narodowym, a teraz od czasu ruchu praw obywatelskich zaczyna się to zmieniać. Okej, numer pięć, piąty rodzaj rzeczy tutaj. Czarny Kościół stał się miejscem, w którym rozwijało się przywództwo.

Przywództwo rozwija się w kościele czarnym i rozwija się na wiele sposobów, ale znowu, ponieważ czarni nie mogli mieć przywództwa w przeważająco białej społeczności, ponieważ nie mogli mieć przywództwa w biznesie, ani przywództwa w polityce, ani przywództwa może w edukacji, poza czarnymi uczelniami, ponieważ to było prawdą, gdzie rozwijały się ich umiejętności przywódcze? Rozwijały się w kościele, bez wątpienia, a osoba, która stała się przywódcą w społeczności czarnej, osoba, która stała się przywódcą, mam na myśli najwyższego przywódcę, najważniejszego przywódcę, był oczywiście pastorem. Pastor stał się rodzajem

szczytu pod względem przywództwa w kościołach czarnych i stało się to ważne, więc kiedy myślisz o czarnych przywódcach od lat 60., myślisz, weźmy po prostu Martina Luthera Kinga Jr., tylko na początek, kiedy myślisz o Martinie Lutherze Kingu Jr. w latach 60., gdzie rozwinął te umiejętności przywódcze, te umiejętności mówienia, te umiejętności, aby móc w pewien sposób poruszyć tłum? Rozwinął je; jego tata, oczywiście, był pastorem, rozwinął to w kościele; tam się to rozwinęło, tam ukształtowały się jego umiejętności przywódcze, więc było to miejsce rozwoju umiejętności przywódczych, nie bardziej niż u pastora. Okej, następną rzeczą jest to, że kościół staje się instytucją rozwijającą dziedzictwo czarnoskórych, więc jesteśmy tutaj. Jest luty i jest Miesiąc Dziedzictwa Czarnoskórych. No więc, gdzie zaczął się cały ten rozwój dziedzictwa czarnoskórych? Wszystko zaczęło się w kościele czarnoskórych, który podtrzymywał przy życiu historię czarnoskórych i kulturę czarnoskórych, więc tam się wszystko zaczęło.

Następną rzeczą jest to, że kościół, i mam, rozbiję to trochę, ale kościół jest miejscem, które rozwija unikalne doświadczenie religijne czarnych, unikalne doświadczenie religijne czarnych, kościół staje się miejscem, w którym czarni stają się wolni, aby to robić. Okej, więc w ramach tego, co chciałbym zrobić, to wspomnieć tutaj o trzech rzeczach w kontekście doświadczenia czarnych. Numer jeden, oczywiście, to hymny, spirituals, spirituals, murzyńskie spirituals, rodzaj nowego sposobu śpiewania, ale nowy sposób przekazywania biblijnego przesłania za pomocą murzyńskich spirituals i hymnów kościoła i tak dalej.

Więc śpiewanie staje się ważne w czarnym doświadczeniu religijnym, a szczególnie w przypadku murzyńskich spirituals. Numer dwa, oczywiście, to taniec i taniec w czarnym kościele, i to nie jest tylko amerykańska rzecz. Opowiem ci krótką historię o mojej żonie i mnie podczas mojego urlopu sabatycznego; moja żona i ja byliśmy w Nigerii.

Świetnie się bawiliśmy w Nigerii, a ponieważ byłem na urlopie, mogłem wyjechać na kilka tygodni do Nigerii, a czegoś nie zrobiliśmy, wiesz, jesteśmy tu, dwójka białych ludzi, wiesz, w Nigerii, w tych ogromnych czarnych kościołach w Nigerii, i w tym czasie, szczególnie w czasie, gdy zbierano ofiary, gdy był czas na ofiary, wiesz, my, biali ludzie, siedzimy tam i po prostu podajemy sobie talerz. Nie w Nigerii. W Nigerii, gdy nadchodzi czas na ofiary, wszyscy, macie talerze i pudełka na ofiary z przodu kościoła, ale gdy nadchodzi czas na ofiary, wszyscy tańczą do ofiary i kładą swoje, to zajmuje dużo czasu, co jest świetne, ponieważ wszyscy tańczą do ofiary i śpiewają, i to jest wspaniałe doświadczenie.

I oczywiście próbowaliśmy namówić Karen i mnie, żebyśmy tam weszli, ale wiesz, my dwoje White mamy ludzi, wiesz, my, ale w każdym razie, oni to rozumieli, wiesz, nasze stopy White po prostu się nie ruszały, ale rozumieli to. Więc taniec był po prostu niewiarygodny do oglądania i bycia świadkiem. I trwał przez długi czas.

Mam na myśli, że my przyjmujemy ofiarę w białych kościołach. Ile to trwa? 10 minut, cztery minuty? Śpiewasz doksologię. W Nigerii to około 45 minut.

Musisz mieć, wiesz, pół godziny, 45 minut, żeby to zrobić, bo jest tu dużo tańca, który trzeba wykonać. Tak więc, taniec jest dla mnie fascynujący, ale tak. Nie, nie mogłem nie podziękować.

Dziękuję za pytanie. Tak. Błogosławię twoje serce.

Okej. Dziękuję. Dziękuję za pytanie.

Ja, ja, może kiedyś pokażę filmik, ale okej. To jest numer dwa. Teraz numer trzy jest najważniejszy.

Więc odłożyłem trzecią na koniec i trzecią, i umieściłem ją w rubryce pewnego rodzaju miejsca do rozwijania unikalnie czarnego doświadczenia religijnego. Ale numer trzy to rozwój czarnej teologii. Rozwój czarnej teologii.

Kościół stał się miejscem, w którym rozwijano czarną teologię, pisano ją, głoszono o niej, mówiono o niej itd. Okej. Teraz, to nie wchodzi w książki i wszystko inne aż do lat 60. i 70.

Tak więc, i tak dalej. Czym jest czarna teologia? Czarna teologia to branie kluczowych teologicznych tematów Biblii i interpretowanie ich przez pryzmat czarnych chrześcijańskich okularów w pewnym sensie. Tak więc kluczowe tematy, takie jak zbawienie i odkupienie oraz królestwo Boże, powinny być rozumiane przez pryzmat doświadczenia czarnych w Ameryce.

Teraz na przykład, tak łatwo to rozgryźć, prawda? Jednym z głównych kluczowych tematów było czarne rozumienie zniewolenia ludu hebrajskiego i ludu hebrajskiego wychodzącego z niewoli przez Mojżesza do nowej krainy, do nowej ziemi obiecanej przez Jozuego i tak dalej. Tak więc cała kwestia niewolnictwa, wolności i zbawienia ze Starego Testamentu weszła do nowej krainy, weszła do ziemi obiecanej. Czarna teologia bierze to i interpretuje również jako doświadczenie ludu czarnego.

Czarni wychodzą z niewoli i wychodzą z niewoli do nowej ziemi obiecanej, do nowego obiecanego świata. Więc biorąc ten rodzaj, biorąc te tematy i stosując je do doświadczenia czarnych chrześcijan, do doświadczenia czarnych i robiąc to w kościele, to było dość niezwykle. Więc, po prostu nadajmy temu etykietę czarnej teologii.

I ta etykieta, ta czarna teologia naprawdę rozwija się w latach 60., 70., 80. i później. Więc to byłyby te trzy rzeczy. Okej, jeszcze jedna rzecz w kontekście tego, co nazywamy: wkład czarnych kościołów.

Jaki jest wkład czarnych kościołów? I jest jeszcze jeden wkład, jaki czarne kościoły wnoszą. Ten wkład biorę od Askewa i Perarda, ponieważ oni w pewien sposób, w pewien sposób koncentrują się na tym wkładzie. Czarne kościoły zachowały centralne jądro ruchu odrodzeniowego w Ameryce.

Czarne kościoły zachowały centralne rozumienie odrodzenia w Ameryce. Więc to jest ostatni wkład pod numerem C, który jest wkładem czarnych kościołów. Okej, więc ruch odrodzeniowy w Ameryce to zachował.

Teraz Askew i Perard mówią nam, że zachowali to na cztery sposoby. Oto cztery sposoby, na jakie zachowali odrodzenie w Ameryce. Czarny kościół zachował ruch odrodzeniowy.

Okej, numer jeden, czytałeś to już w Askew i Perard, ale numer jeden, poczucie boskiej bezpośredniości. Ruchy odrodzenia czarnego, poczucie boskiej bezpośredniości. Bóg jest z nami.

Bóg jest z nami tu i teraz. Bóg nas porusza. Bóg nas uwalnia.

To poczucie boskiej bezpośredniości zostało zachowane przez czarne kościoły w ruchu odrodzeniowym. Więc numer dwa, Askew i Perard mówią o spontaniczności indywidualnej reakcji. Indywidualna reakcja na przesłanie ewangelii jest bardzo spontaniczna, pięknie spontaniczna, ponieważ jednostki reagują poprzez posługę Ducha Świętego w swoim życiu na głoszenie ewangelii.

Więc nazywają to spontanicznością indywidualnej odpowiedzi. Numer trzy, trzecia rzecz, o której mówią Askew i Perard, to osobista świętość, osobista świętość. Zbawienie jest początkiem pielgrzymki chrześcijanina, ale ten chrześcijanin jest poruszany do życia świętości przez Ducha Świętego.

Tak więc nacisk na osobistą świętość jest bardzo ważny w utrzymywaniu centralnego rdzenia ruchu odrodzeniowego. A następnie numer cztery, dla Askew i Perard, to naprawa obecnych niesprawiedliwości. Mówienie do niesprawiedliwego świata i wzywanie do sprawiedliwości w niesprawiedliwym świecie.

Tak więc naprawa obecnych niesprawiedliwości jest również częścią tego ruchu odrodzeniowego. Tak więc wkład czarnych kościołów w zachowanie centralnego rdzenia ruchu odrodzeniowego Czarne kościoły zrobiły to dla nas. Tak więc, to są niektóre wkłady, które uważam za całkiem ważne wkłady w amerykańskie doświadczenie chrześcijańskie i amerykańskie chrześcijaństwo.

Okej, pozwólcie, że zatrzymam się na chwilę. Mamy Methodist, mamy Baptist, mamy składki. Jakies pytania o tych trzech? Methodist, Baptist, składki.

Jakieś pytania? Czy jesteśmy gotowi na te trzy? Okej, przejdźmy do numeru cztery. Przejdźmy do czterech: apel sekciarski, apel sekciarski. Dobrze, pozwólcie, że dam wam krótkie wprowadzenie.

Następnie przyjrzymy się dwóm grupom. To nastąpiło po wojnie secesyjnej i weszło w sekciarski apel XX wieku. Na wstępie, zanim przyjrzymy się grupom, wielu czarnoskórych nie zostało po prostu pozbawionych praw w kraju; zostali pozbawieni praw w kościele.

Więc było wielu czarnoskórych, którzy po wojnie secesyjnej nie tylko czuli, że nie czują się częścią narodu, ale także, że nie czują się częścią kościoła. Kościół nie miał im nic do zaoferowania. Kościół nie miał im nic do zaoferowania.

Mieli już dość kościoła, kościoła chrześcijańskiego. Z ich punktu widzenia kościół chrześcijański był częścią problemu, a nie częścią rozwiązania. Więc powstaje próżnia.

I to, co się dzieje, to ruchy sekciarskie wkraczają w tę próżnię i mają ogromny urok dla czarnoskórych, szczególnie w centrach miast, na Północy i na Południu. Ale tutaj porozmawiamy o dwóch, szczególnie na Północy. Więc grupy sekciarskie wkraczają w próżnię i mają coś do powiedzenia czarnoskórym, którzy są pozbawieni praw nie tylko w kraju, ale także pozbawieni praw w kościele chrześcijańskim.

Więc wiedzą, co tu robią. Więc to jest dość ważne. Więc pierwszym, o którym wspomnimy, jest Watchtower Bible and Tract Society, znane również jako Świadkowie Jehowy.

No więc tak to wygląda. Zobaczmy, gdzie umieściłem nazwę. Przepraszam, dostałem tylko Świadków Jehowy.

Przepraszam za to. Okej. Świadkowie Jehowy zostali założeni przez człowieka o nazwisku Charles Taze Russell.

A oto daty Charlesa Taze Russella, 1856, 1916. Okej. Teraz Świadkowie Jehowy naprawdę mają kilka przesłań, które naprawdę przemawiają do czarnoskórych ludzi w śródmieściu.

W tym przypadku jest to śródmieście Nowego Jorku, ponieważ zostało założone w 1872 roku. Okej. Więc mieli kilka wiadomości.

Jedno przesłanie było przesłaniem o końcu świata, bardzo apokaliptycznym przesłaniem o końcu świata, o nieuchronności apokaliptycznych wydarzeń opisanych w Księdze Objawienia, które dzieją się teraz. Czy wy ludzie nie widzicie, że to się tu

kończy? Więc był pewien czynnik strachu, ze względu na cały ten apokaliptyczny język na ulicach Nowego Jorku wśród czarnoskórych. A drugą rzeczą, która również szła w parze, było to, czy nie chcesz być częścią resztki? Czy nie chcesz być częścią prawdziwych wierzących, o których mówi Księga Objawienia? I ludzie, wielu pozbawionych praw do narodu i kościoła, mówiło, tak, chcę być częścią Bożej resztki.

Chcę być jednym z 144 000 prawdziwych wierzących w resztkę Boga. I dlatego chcę dołączyć. Więc był świadek tego rodzaju duszy, sprawiedliwa resztką.

Więc to jest to, do czego odwoływali się Świadkowie Jehowy, albo Strażnica, Towarzystwo Biblijne i Traktatowe. I wielu Murzynów dołączyło. Więc to jest to, co nazywamy sekciarskim apelem skierowanym tutaj do Murzynów w miastach, i wielu Murzynów dołączyło.

Dołączyli też niektórzy biali. 1872, 1872 w Nowym Jorku. Okej.

Druga grupa jest trochę, muszę powiedzieć, trochę dziwniejsza niż pierwsza grupa. Warto zwrócić uwagę na George'a Bakera. Więc jest; muszę go zdobyć, muszę go zdobyć, no cóż, on tak naprawdę się nie urodził i nie umarł.

Więc nie wiem co tu zrobić. Tak czy inaczej, George Baker, po prostu zapamiętaj to nazwisko. Okej.

Jego grupa była bardzo interesująca, dziwna i cudowna. Jego grupą był Ruch Misji Ojca Boskiego Pokoju. I zaczęło się w Filadelfii.

Ruch Misyjny Ojca Bożego Pokoju, Filadelfia. Czy mam datę? W 1880. Okej.

No i jest tam, nawiasem mówiąc, to jest George Baker tutaj, tutaj na dole. Po prawej stronie jest jakiś samochód, który się tu porusza. Teraz ten ruch jest trochę dziwny.

Ojciec Boski twierdził. Tak. Pewnie.

Tak. Jasne. Tam są nowe grupy.

Uważają, że ci ludzie zakładają te nowe grupy, więc wróćmy do Charlesa Taze Russella. Przepraszam, nie miałem tego. Charles Taze Russell.

Zobacz, Charles Taze Russell żył w latach 1856-1916. W 1872 roku założył to, co nazywa się Świadkami Jehowy, trochę jako młody człowiek, ale założył Świadków Jehowy. George Baker to trochę dziwniejsza historia o George'u Bakerze.

I powinnam sprawdzić, czy faktycznie mogę uzyskać datę urodzenia George'a Bakera. Czy to ma sens, Kika? Czy wszystko w porządku? Charles Taze Russell. Tak.

To był ruch czarnych w Nowym Jorku. I to był bardzo apokaliptyczny przekaz, że Russell i inni, mam na myśli, że oczywiście byli inni ludzie wokół niego, którzy to robili, ale bardzo apokaliptyczny przekaz. A druga strona apokaliptycznego przekazu brzmi: czy nie chcesz być częścią resztek? Nie jestem tego pewien.

Ja, może tak, ale na pewno są, mam na myśli, że na pewno trochę się przesunęło i nie ma już tego, całkiem apokaliptycznego przesłania. Ma prawdziwe przesłanie resztkowe, ale jeśli chodzi o skład, nie jestem pewien, wiesz, co by to było dzisiaj, ale zostało założone, ponieważ w tych miastach powstała przepaść wśród czarnoskórych, którzy tego nie czuli. Nie czuli się częścią narodu ani częścią kościoła. Więc wkrocz tutaj.

Tak. Czy to pomaga, Kika? Okej. George Baker, jeśli pamiętasz nazwisko George Baker, założył Father Divine Peace Mission Movement, a to George podróżuje tutaj.

Teraz przesłanie George'a było, dziękuję bardzo, że jest Bogiem, który teraz przyszedł na ziemię. Dlatego nazywali go Ojcem Boskim. Więc jest Bogiem.

Jeśli chcesz wiedzieć, jaki jest Bóg, George Baker jest Bogiem. Przyszedł na ziemię, aby założyć swój ruch, który był ruchem wspólnotowym. Żyjecie razem w jego ruchu w Filadelfii.

Żyjecie wspólnie i żyjecie wspólnie pod jego władzą. On jest postacią autorytatywną. On rządzi.

I tak w zasadzie jest to ruch wspólnotowy, i tam, tam, ponieważ ludzie czują się tak pozbawieni praw w stosunku do narodu i kościoła, cóż, zbierzmy wszystkich tych ludzi w społeczeństwie wspólnotowym. Żyjmy wspólnie, z dala od szerszej kultury, i podporządkujemy nasze życie Ojcu Boskiemu, który jest Bogiem. Dlaczego nie? Co lepszego można zrobić niż podporządkować swoje życie Bogu? Więc podporządkowali swoje życie Ojcu Boskiemu.

Teraz nie jestem. Widzisz, ponieważ jest Bogiem, tak było, i jakoś się pojawił. Mam problem ze znalezieniem daty jego urodzenia, ale mam też problem ze znalezieniem daty jego śmierci, ponieważ myślę, że umarł, ale kiedy umarł, był Bogiem. Więc, czy Bóg umiera? Mam na myśli, co się dzieje, kiedy umiera? Mam na myśli, że staje się to trochę trudne do wyjaśnienia, myślę, wśród ludzi, kiedy prawdopodobnie faktycznie umarł.

Ale tak czy inaczej, Ruch Misji Bożego Pokoju Ojca, najbardziej ekstremalny z ruchów sekciarskich, przemawiał do czarnoskórych w śródmieściu Filadelfii. Czy znasz tu kogoś z Filadelfii? Zapomniałem, Filadelfian. Spędziłem lata liceum i studiów w Filadelfii.

Zaraz za Temple University na Broad Street jest hotel Father Divine. Widziałeś to?
Okej. W porządku.

Okej. Co się stało z Ojcem Boskim? Czy wiemy? Nie wiem. Okej.

Tak czy inaczej, cokolwiek się stało z Ojcem Divine, niech Bóg błogosławi jego serce.
To jest dr Roger Green w swoim nauczaniu o amerykańskim chrześcijaństwie. To jest sesja numer 14, The Black Church in America.